Sionismul și epurarea etnică a Palestinei, o istorie care-și are rădăcinile în secolul al 19-lea

• 5 ianuarie 2024 2 9.863

Epurarea etnică a Palestinei sau „transferul populației”, așa cum preferă Israelul să o numească pentru că sună ceva mai bine, este o parte intrinsecă a istoriei timpurii a sionismului şi a rămas o trăsătură esențială a vieții politice israeliene. Mai recent, „transferul populației” a fost redenumit „emigrare voluntară”.

Epurarea etnică, sau „transferul populației” așa cum este cunoscut în limbajul israelian, are un pedigree lung care datează de la începuturile mişcării sioniste de la sfârşitul secolului al 19-lea. Sloganul primilor sionişti era „*Un pământ fără popor pentru un popor fără pământ*”. Încă de la început, aceștia au știut că principalul obstacol în calea înființării unui stat evreiesc în Palestina erau chiar palestinienii. Aceasta din simplul motiv că, pentru ei, un „stat evreiesc” înseamnă unul în care populația evreiască dobândește și menține supremația demografică, teritorială și politică de necontestat.

Încă din 1895, Theodor Herzl, fondatorul mişcării sioniste contemporane, a identificat necesitatea înlăturării locuitorilor Palestinei în următorii

termeni: „*Vom încuraja mutarea populației locale sărace peste graniță prin procurarea de locuri de muncă în țări străine, în timp ce le refuzăm orice angajare în propria noastră țară… exproprierea și îndepărtarea acestora trebuie să fie efectuate cu discreție și circumspecție.*" David Ben-Gurion (n. Grün), președintele Comitetului Executiv al Agenției Evreiești pentru Palestina, și mai târziu primul prim-ministru al Israelului, a fost mai direct. Într-o scrisoare din 1937 către fiul său, el a scris: „*Trebuie să-i expulzăm pe arabi și să le luăm locul*".

În jurnalul său din 1940, Yosef Weitz, un înalt oficial al Fondului Național Evreiesc, care a prezidat influentul Comitetul de transfer înainte și în timpul Nakba („Catastrofa palestiniană") și a devenit cunoscut drept Arhitectul transferului de populație, a scris următoarele: „*Singura soluție este o țară a Israelului fără arabi. Nu este loc aici pentru compromis. Toată populația trebuie mutată. Nici un sat, nici o comunitate nu poate rămâne. Doar prin acest transfer al arabilor care trăiesc în Țara Israelului ne vom îndeplini obiectivul.*" Jurnalele lui sunt pline de sentimente similare.

Încă de la început, conducerea superioară a mișcării sioniste a considerat în mod constant epurarea etnică a Palestinei un obiectiv și o prioritate. Inițiative precum *Comitetul de transfer* și *Planul Dalet*, formulate inițial în 1944 și descrise de istoricul palestinian Walid Khalidi drept „*Planul principal pentru cucerirea Palestinei*", demonstrează în plus că mișcarea sionistă a planificat activ acest lucru. Nakba din 1948, în timpul căreia mai mult de patru cincimi dintre palestinienii care locuiau pe teritoriul aflat sub stăpânirea israeliană au fost expulzați, ar trebui, prin urmare, să fie văzută ca împlinirea unei ambiții de lungă durată și implementarea unei politici cheie. Un produs al designului, nu al războiului. Excepția a fost orașul palestinian Nazaret pentru că comandantul forțelor israeliene care au capturat orașul, un evreu canadian pe nume Ben Dunkelman, nu a respectat ordinele de a expulza populația, fapt pentru care a fost eliberat din funcția de comanda a doua zi.

Faptul că Nakba a fost un plan pregătit din timp este confirmat de termenii de referință ai *Comitetului de transfer*. Planurile nu se limitau doar la propuneri de expulzare a palestinienilor, ci, la fel de important,

conțineau și măsuri active de prevenire a întoarcerii acestora, distrugerea caselor și satele lor, exproprierea proprietăților lor și colonizarea cu imigranți evrei a teritoriilor astfel curățate. Weitz, împreună cu colegii săi Eliahu Sassoon și Ezra Danin, membri ai *Comitetului de transfer*, i-au prezentat prim-ministrului Ben-Gurion la data de 5 iunie 1948 un plan de trei pagini, intitulat „*Variante de soluționare a problemei arabe din Israel*”, pentru atingerea acestor obiective. Potrivit istoricului israelian Benny Morris, „*nu există nicio îndoială că Ben-Gurion a fost de acord cu propunerile lui Weitz*”, care au inclus „*ceea ce a echivalat cu un proiect enorm de distrugere*” care a dus la distrugerea a peste 450 de sate palestiniene.

După 1948, Israelul a lansat o serie întreagă de teorii pentru a transfera responsabilitatea pentru transformarea palestinienilor în refugiați deposedați și apatrizi asupra statelor arabe și refugiaților înșiși. Acestea au inclus afirmații conform cărora refugiații au plecat voluntar (au fost fie expulzați, fie au fugit din cauza actelor de teroare la care erau supuși); că emisiunile de radio arabe au ordonat palestinienilor să fugă (de fapt, au fost încurajați să rămână pe loc); că Israelul a efectuat un schimb de populație cu statele arabe (nu a existat nimic de acest fel); și argumentul bizar că, pentru că sunt arabi, palestinienii aveau numeroase alte state, în

timp ce evreii au doar Israelul. Niciunul dintre aceste pretexte nu dă dreptul Israelului să interzică dreptul refugiaților palestinieni de a se întoarce la casele lor la încheierea ostilităților. Este, în plus, un drept care a fost consacrat în rezoluția 194 a Adunării Generale a Națiunilor Unite din 11 decembrie 1948, care a fost reafirmată în repetate rânduri de atunci.

Epurarea etnică după 1967

În 1967 Israelul a pus mâna pe restul de 22% din Palestina, Cisiordania (inclusiv Ierusalimul de Est) și Fâșia Gaza. Depopularea în aceste teritorii a funcționat diferit față de 1948. Cel mai important, Israelul, pe lângă interzicerea întoarcerii palestinienilor care au fugit de ostilități în timpul războiului din iunie 1967 și încurajarea altora să plece, a efectuat un recensământ în vara anului 1967. Orice rezident care nu a fost prezent în timpul recensământului nu era eligibil pentru un document de identitate israelian și și-a pierdut automat dreptul de ședere.

Drept urmare, populația acestor teritorii a scăzut cu peste douăzeci la sută peste noapte. Mulți dintre cei astfel strămutați erau deja refugiați din 1948. Tabăra de refugiați Aqbat Jabr de lângă Ierihon, de exemplu – până în 1967, cea mai mare din Cisiordania – a devenit un oraș fantomă după ce aproape toți locuitorii săi au devenit refugiați din nou în Iordania. Atât de mulți palestinieni din Fâșia Gaza au ajuns în Iordania încât o nouă tabără de refugiați, Gaza Camp, a fost înființată la periferia orașului Jerash.

În Cisiordania au existat și cazuri de expulzare în masă. Printre acestea se numărau orașul Qalqilya, care era programat pentru demolare, dar în care li s-a permis locuitorilor săi să se întoarcă ulterior. Cei din ‘Imwas (Emausul biblic), Bayt Nuba și Yalu din regiunea Latrun de lângă Ierusalim au fost mai puțin norocoși. Ei au fost expulzați sumar (mulți trăiesc astăzi în tabăra de refugiați Qaddura din Ramallah), satele lor au fost demolate și anexate Israelului și înlocuite cu Canada Park, numit așa pentru că proiectul a fost finalizat cu donații din partea comunității evreiești din Canada. În orașul vechi al Ierusalimului, istoricul cartier Mughrabi, învecinat cu Haram al-Sharif, a fost distrus pentru a face loc unei piețe lângă Zidul Plângerii. Cum mulți rezidenți au avut doar câteva minute pentru a-și evacua casele, unii dintre ei au fost uciși când

buldozerele s-au apucat de demolat. Potrivit lui Eitan Ben-Moshe, un inginer evreu care a supravegheat atrocitatea, „*am aruncat molozul caselor demolate împreună cu cadavrele arabilor*”.

Depopularea prin măsuri administrative

În anii următori, Israelul a folosit tot felul de șmecherii administrative pentru a reduce și mai mult populația palestiniană din Cisiordania și Fâșia Gaza. Până la Acordurile de la Oslo din 1993, de exemplu, era necesar un permis de ieșire din partea guvernului militar al Israelului pentru a părăsi teritoriul palestinian ocupat. Era valabil doar trei ani și ulterior putea fi reînnoit anual pentru maximum trei ani suplimentari (contra cost) la un consulat israelian. Dacă un palestinian își pierdea permisul de ieșire sau nu reușea să-l reînnoiască înainte de expirare din orice motiv (inclusiv motive birocratice) sau nu putea plăti taxa de reînnoire sau nu se întorcea în Palestina înainte de expirarea acestuia, acesta își pierdea automat drepturile de ședere. Separat, Israelul, de-a lungul anilor, a deportat numeroși activiști și lideri comunitari, în primul rând în Iordania și Liban. La sfârșitul anilor 1960 și 1970, a exilat și palestinienii din Gaza acuzați că au rezistat ocupației, împreună cu familiile lor, în lagărele de prizonieri din Peninsula Sinai ocupată.

Strategiile Israelului de depopulare a Fâșiei Gaza

În ultimii ani opinia publică internațională a fost martora campaniilor intensificate de epurare etnică din Cisiordania ocupată. Dar timp de zeci de ani, ținta principală a depopulării a fost Fâșia Gaza, în special populația sa de refugiați, care reprezintă aproximativ trei sferturi din locuitorii teritoriului. Chiar înainte de a ocupa Gaza în 1967, Israelul a promovat în mod regulat inițiative pentru diminua procentul de refugiați prin mutarea acestora în alte țări, inclusiv destinații îndepărtate ca Libia sau Irak. Nu fără motiv, liderii Israelului se simțeau inconfortabil cu prezența atâtor refugiați palestinieni în Gaza, la câțiva pași de fostele lor case. Pentru aceasta, după 1967, au încurajat emigrarea palestinienilor din Fâșia Gaza nu numai în țări străine, ci și în Cisiordania.

În 1969 Israelul a conceput chiar un plan de trimitere a 60.000 de palestinieni din Fâșia Gaza în Paraguay cu oferte de locuri de muncă profitabile. Planul a fost negociat între dictatorul militar al Paraguayului, Alfredo Stroessner, și Mossad. A fost, desigur, o pură coincidență că, la scurt timp după aceea, Mossad a descoperit că nu mai avea resursele pentru a vâna fugari naziști în Paraguay, care fusese una dintre destinațiile lor preferate. Planul a fost abandonat când mai mulți palestinieni ajunși în Paraguay, după ce și-au dat seama că promisiunea unei noi vieți confortabile era falsă, au atacat ambasada Israelului din Asuncion, ucigând unul dintre membrii personalului diplomatic.

„Transferul de populație" și Gaza astăzi

În deceniile care au urmat, „transferul de populație", adesea prezentat ca o încurajare a emigrării voluntare, fie prin oferirea de stimulente materiale, fie prin deterioarea condițiilor de viață, a devenit din ce în ce mai integrat în viața politică israeliană. În 2019, de exemplu, un funcționar guvernamental superior citat în ziarul israelian Ha'aretz, și-a exprimat dorința de a ajuta palestinienii să emigreze din Fâșia Gaza.

Expulzarea în masă și-a câștigat o cotă importantă de adepți și este o poziție care astăzi este susținută de guvernul de coaliție al Israelului, la fel ca și ideea că „transferul populației" ar trebui să includă cetățenii palestinieni ai Israelului. Avigdor Lieberman, de exemplu, care a fost ministrul apărării al Israelului cu câțiva ani în urmă, este un susținător nu numai al golirii Cisiordaniei și Fâșiei Gaza de palestinieni, ci și al eliminării cetățenilor palestinieni ai Israelului. Acesta este, de asemenea, un susținător al „decapitarii cu un topor" a cetățenilor palestinieni neloiali Israelului.

În acest context, Israelul a văzut atacurile din 7 octombrie nu doar ca pe o amenințare, ci și ca pe o oportunitate. Întăriți cu sprijinul necondiționat al SUA și al Europei, liderii politici și militari israelieni au început imediat să promoveze ideea transferului populației palestiniene din Gaza în deșertul Sinai. Propunerea a fost acceptată cu entuziasm de Statele Unite și, în special, de secretarul de stat Antony Blinken. SUA miza pe faptul că pot profita de dificultătile economice ale Egiptului promițându-le un împrumut în condiții avantajoase din partea FMI în paralel cu o reducere

a datoriilor externe, pentru a obține acordul autorităților de la Cairo. Doar că propunerea de relocare a palestinienilor din Gaza în deșertul Sinai a fost respinsă categoric de Egipt.

Ce înțelege Israelul prin „emigrație voluntară”

În prezent Israelul duce o campanie de bombardare sălbatică în Gaza. Zeci de mii de palestinieni au fost uciși și răniți, milioane de palestinieni au fost alungați din casele lor, cartiere întregi au fost reduse la o grămadă de moloz, infrastructura a fost distrusă, spitalele, școlile, sediile administrative au fost pulverizate. Aprovizionarea cu produse alimentare a fost oprită, la fel ca alimentarea cu energie electrică, apă, medicamente și produse petroliere. În asemenea împrejurări milioane de palestinieni și-au părăsit locuințele refugiindu-se în sudul Fâșiei Gaza. Israelul consideră că dacă palestinienii disperați caută să fugă din acest iad pentru a-și salva pielea este emigrare voluntară, este alegerea lor. Dacă palestinienii nu pot rămâne în Fâșia Gaza deoarece Israelul a distrus tot, făcând-o improprie pentru a mai putea fi locuită și pleacă, înseamnă că aceasta este o alegere voluntară care va fi respectată. Iar SUA și Israelul sunt gata să-i ajute pe fiecare dintre ei.

Sursa: Mondoweiss

€5 **€10** **€20** **Altă sumă**

Donați

Mulțumim celor care ne-au ajutat până acum!

2 comentarii

Magda

5 ianuarie 2024 la 15:53

Jidanii sunt diabolici și au demonstrat acest lucru de nenumărate ori, nu doar în genocidul planificat și pus în aplicare împotriva palestinienilor. Familia blestemata Rotchild care a conspirat împotriva creștinilor și le-a distrus economia,, tarile și credința este cea care a creat acest stat jidovesc actual și cea care împreună cu trădătorii masoni, cu putorile numite politicieni, cu toate agențiile și agenții iluminati pun în aplicare planul infam al noii ordini mondiale. Iar prostii de creștini ii pupa în cur pe jidanii criminali care au conspirat impotriva lor și dau legi pentru asa zise holocausturi comise de creștini și accepta tot felul de mizerii toxice și rușinoase create de jidani. Acești jidani spurcati trebuie demascați, împreună cu toată conspiratia jidoveasca condusa de iluminați și trebuie puși sa plătească pentru toate crimele pe care le-au săvârșit împotriva umanității de la revoluția franceza, bolșevica, cele 2 războaie mondiale și pana în prezent.

Răspunde

Apa trece, pietrele rămân

5 ianuarie 2024 la 18:31

În Împărăția Minciunii
https://ortodoxiacatacombe.wordpress.com/2024/01/05/in-imparatia-minciunii/

Răspunde